

Nienke Plas
IN

Treat
HER LIKE
A
Lady

EEN FILM VAN
PALOMA AGUILERA VALDEBENITO

OFFICIAL
SELECTION

INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL
ROTTERDAM
2025

cinéart

Treat HER LIKE A Lady

ONELINER

“Jullie gaan als de sodemieter je koffer pakken, want...we gaan op vakantie!”

KORTE SYNOPSIS

Alleenstaande moeder Sandra (Nienke Plas) woont met haar dochters Harrie en Stella in Amsterdam en kan de eindjes maar net aan elkaar knopen. Als de onbetaalde rekeningen zich blijven opstapelen en ze beschuldigd wordt van fraude moet Sandra alle zeilen bijzetten om haar kinderen uit handen van de hulpverlening te houden. Dit gevecht tegen het systeem lijkt een onmogelijke opgave. Maar Sandra laat zich er niet onder krijgen. Altijd optimistisch is ze vastbesloten haar dochters de zomer van hun leven te geven.

LANGE SYNOPSIS

“Jullie gaan als de sodemieter je koffer pakken, want... we gaan op vakantie!”

Een hittegolf in Amsterdam. Een alleenstaande moeder die met bravoure, creativiteit en humor vecht voor haar kinderen. TREAT HER LIKE A LADY is een energieke en kleurrijke van de Nederlands-Chileense regisseur en scenarist Paloma Aguilera Valdebenito met Nienke Plas in de hoofdrol.

Alleenstaande moeder Sandra (Nienke Plas) woont met haar dochters Harrie en Stella in Amsterdam en kan de eindjes maar net aan elkaar knopen. Als de onbetaalde rekeningen zich blijven opstapelen en ze beschuldigd wordt van fraude moet Sandra alle zeilen bijzetten om haar kinderen uit handen van de hulpverlening te houden. Dit gevecht tegen het systeem lijkt een onmogelijke opgave. Maar Sandra laat zich er niet onder krijgen. Altijd optimistisch is ze vastbesloten haar dochters de zomer van hun leven te geven.

TREAT HER LIKE A LADY beleefde zijn wereldpremière op het Internationaal Filmfestival van Rotterdam en geeft met de nodige humor kritiek op een falend sociale zekerheidsstelsel. In een film vol felle kleuren en een sfeervolle soundtrack speelt Nienke Plas een sterke en charismatische moeder die doet denken aan de krachtige vrouwelijke personages uit films van Almodóvar.

REGIE & SCENARIO	PALOMA AGUILERA VALDEBENITO
PRODUCENT	TOPKAPI FILMS
COPRODUCENT	MENUETTO, NTR
JAAR	2026
GENRE	DRAMA, COMEDY
LENGTE	110 MINUTEN
LAND	NEDERLAND, BELGIË
TAAL	NEDERLANDS
CAST	NIENKE PLAS, CLAUDE MUSUNGAYI, LUCINDA SEDOC, DELILAH WARCUP-VAN EYCK

BIOSCOOPRELEASE 28 MEI 2026

Distributie

Cinéart Nederland
Herengracht 328-III
1016 CE Amsterdam

Meer informatie:

[Cineart.nl/films/ treat-her-like-a-lady](https://Cineart.nl/films/treat-her-like-a-lady)
Download persmaterialen:
[Cineart.nl/pers/ treat-her-like-a-lady](https://Cineart.nl/pers/treat-her-like-a-lady)

Contact

Film Incompany
Tel: +31 20 737 1356
pers@filminc.nl

DIRECTOR'S STATEMENT

PALOMA AGUILERA VALDEBENITO

Een volksopera! Dat is het genre wat ik in gedachten had, nog voor ik de eerste woorden op papier zetten van mijn persoonlijke film TREAT HER LIKE A LADY. Een politiek en sociaal maatschappelijk onderwerp verpakt in een suikerspin. Mijn Amsterdam, mijn verhaal, kon niet anders dan op een kleurrijke en vitale manier verteld worden, precies zoals ik de wereld ken en helaas zo vaak somber en grijs geportretteerd zie worden.

MIJN ACHTERGROND

Ik heb tot nu toe nooit het gevoel gehad dat ik een 'Nederlandse' film kon maken. Nederland voelde nooit als *mijn land*. Ondanks dat ik ben geboren en getogen in Amsterdam, heb ik me altijd een buitenstaander gevoeld met mijn dubbele (Chileense) nationaliteit. Door de razendsnelle gentrificatie van Amsterdam en de flinke omslag van het politiek klimaat in 2019 kwam ik er langzamerhand achter dat het gevoel van mij niet thuis voelen eerder met sociale klasse te maken heeft dan met culturele achtergrond. Na de uitslagen van die specifieke verkiezingen waren veel mensen verbolgen en verbaasd over het feit dat extreemrechts zoveel stemmen had gekregen. *Wie zijn al die fascist en racisten?!*, klonk het om mij heen. Die morele superioriteit stuitte me tegen de borst en ik was verbaasd over de verbazing want ik kende deze mensen. Het was mijn moeder, voorheen trouw aan de Socialistische Partij; het was haar Iraanse man die ooit naar Nederland is gevlucht en een restaurant heeft dat hij draaiende moet zien te houden; en het was mijn Arubaanse stiefvader die regelmatig is ontslagen om vervangen te worden door goedkopere Poolse werknemers. Ik voelde me steeds meer verscheurd tussen de intellectuele filmwereld en mijn volkse achtergrond. Tegelijkertijd voelde ik steeds meer de drang *mijn* volkse Amsterdam te laten zien. En daarmee het Amsterdam van velen die men niet willen zien of horen.

Ik ben zelf in verschillende Amsterdamse volksbuurten opgegroeid, onder andere in een flat direct aan de Ring A10, vergelijkbaar met Sandra's flat in de film. Gedurende mijn

jeugd was mijn moeder periodes alleenstaand. Ondanks hard te werken had ze af en toe toch bijstand nodig om rond te kunnen komen. Als ze schoonmaakadresjes had, ging ik met haar mee. Net als naar de voedselbank. Mijn moeder is de allerbeste sjoemelaar die ik ken; balancerend op het randje wist en weet ze er telkens toch weer uit te komen. Qua opvoeding had mijn moeder een duidelijke visie. Ik moest alles al op heel jonge leeftijd zelfstandig kunnen doen en moest vooral m'n grote bek laten horen en niemand over mij heen laten lopen.

Mijn Chileense vader, vluchteling, is muzikant en zong gedurende mijn hele jeugd Spaanse meezingers in restaurants. Wat voor mij een groot feest was (steak frites en soesjes met slagroom), was minder feestelijk voor hem: een kleuter die niet stil kon zitten, met soms zijn ontslag tot gevolg.

Mijn Arubaanse stiefvader, die in de havens en op het boor-eiland zijn lichaam letterlijk stuk werkte, kwam in voor-spoedige tijden thuis met vis waar we - net als het gezin in TREAT HER LIKE A LADY - mee rond gingen om uit te delen of te verkopen. Als we geluk hadden, aten we twee weken lang kabeljauw op alle mogelijke manieren.

Maar ondanks dat mijn familie eigenhandig hun weg moesten vinden in een land dat hen altijd het nadeel van de twijfel gaf, zijn ze, ieder voor zich, allesbehalve slachtoffer. Integendeel, ze wisten er een met flair altijd weer uit te komen.

HET SYSTEEM

Sandra is geïnspireerd op het strijdlustige en creatieve leven van mijn moeder. Zolang ik me kan herinneren moest mijn moeder de touwtjes aan elkaar knopen om ons gezin draaiende te houden. En ook het systeem zat haar op de hielen. Toen al, ver voor de toeslagen- en bijstandsaffaire. Zo werd ze een keer gepakt voor een minimaal vergrijp, schoonmaakwerk, en werd ze uren opgesloten als een crimineel in een kleine verhoorkamer met een huilende baby in haar armen.

Sandra is niet alleen een alleenstaande ouder die onder de armoedegrens leeft, maar ze is ook slachtoffer van het overontwikkelde systeem. Waar in vele landen armoede 'uitsluiting' betekent, betekent armoede in Nederland eerder sociale en politieke *vervolging*. Mensen die in armoede leven, zijn allesbehalve vrij. De sociale voorzieningen die Nederland biedt, zijn verbonden aan een doolhof van instituties, regelingen en regels. En op het naleven van alle regels wordt streng gecontroleerd en gehandhaafd. Een controlesysteem dat mensen in zijn vizier en in zijn greep houdt. Ik wilde de focus meer leggen op de onmenselijke vervolging dan de armoede zelf. De vernedering door de kille wijze waarop Sandra door het systeem wordt behandeld is een groot contrast met de solidaire wereld van Sandra.

Naast het politiek aspect spelen ook alle facetten van vrouw-zijn een rol in *TREAT HER LIKE A LADY* en van daaruit ook de verschillende kanten van het moederschap. Sandra heeft de kracht om haar kinderen de mooie kanten van het leven te laten zien en om ze voor zichzelf op te laten komen. Zodra ze het vertrouwen in het systeem en de mannen in haar leven kwijt is, moet en zal dan ook emotioneel, sociaal en financieel onafhankelijk moeten zijn en het zonder hulp kunnen. Sandra werkt hard maar is zelf ook geen heilig boontje. Ze heeft haar eigen verlangens en kan zich op momenten niet beheersen. Ik heb met eigen ogen gezien

en meegemaakt hoe vaak het voorkomt dat er met geld gesmeten wordt, juist wanneer je het niet hebt. Om te kunnen vergeten, om terug te vechten tegen het systeem, of om jezelf te belonen omdat niemand anders dat doet. Sandra wil niet overleven, maar leven!

VOLKSOPERA

De vertaalslag van dat gevoel, van leven en dus de vitaliteit, brengt mij terug naar het genre *Volksopera*. Het genre *volksopera* hield voor mij in: muzikaal, poppy Kodachrome-kleuren, theateraal — in decor en kostuum, met humor en vaart zoals Sandra ook constant vooruit dendert. Met flamboyante personages geïnspireerd uit mijn eigen leven; hoopvol en strijdlustig.

Sandra romantiseert haar leven voor zichzelf en haar kinderen. Zij is de heldin in haar eigen *telenovela* vol obstakels. Maar dit is niet enkel een overlevingsmechanisme. Haar wereld *is* mooi, en waardig. She is a *lady*. Net zoals haar dochters.

**MET TREAT HER LIKE A LADY
HEB IK GEPROBEERD EEN
ENERGIEKE, LICHTVOETIGE,
TRAGIKOMISCHE FILM MET EEN
HOGE TOEGANKELIJKHEID TE
MAKEN MET IN DE ONDERLAAG
VAN DE VERTELLING EEN
POLITIEKE AANKLACHT TEGEN HET
NEDERLANDSE SYSTEEM.**

Maar eigenlijk is de film een ode aan menselijkheid. Met die menselijkheid, die uiteindelijk onverwoestbaar is, wil ik mensen met een wellicht andere kijk op ons systeem, een warm hart én een levenslustig gevoel de zaal uit zien lopen. Dit is mijn manier om een zekere waardigheid aan deze

INTERVIEW REGISSEUR EN SCENARIST

PALOMA AGUILERA VALDEBENITO (AMSTERDAM, 1982)

HOE BEN JE OP HET IDEE VAN DE FILM GEKOMEN?

“TREAT HER LIKE A LADY is een persoonlijke, deels autobiografische film. Samen met mijn moeder, Arubaanse stiefvader en halfzusje ben ik opgegroeid in verschillende de volkswijken van Amsterdam. Door mijn multiculturele achtergrond, mijn vader is Chileen, heb ik lang gedacht dat het gevoel van niet thuis voelen in Amsterdam met een culturele identiteitscrisis te maken had. Maar door de snelle gentrificatie van Amsterdam en door de intellectuele filmwereld waarin ik mij begeef, kwam ik erachter dat het nu meer te maken had met een soort sociale klasse-crisis. Ik voelde me misplaatst, weggestuurd uit mijn stad bijna. Want door de veryupping zag ik complete volksbuurten verdwijnen en de kloof tussen arm en rijk steeds groter worden. Mijn frustratie daarover voedde de drang om die sociaal lagere klassen neer te zetten zoals ik ze ken: vitaal, kleurrijk, behulpzaam, creatief, daadkrachtig en veelzijdig. Later kwam daar ook de omslag van het politieke klimaat in ons land bij. Door de heersende onvrede werd Forum voor Democratie opeens heel groot. Mensen waren verbolgen en verbaasd. Maar ik was vooral verbaasd én verbolgen over de linkse minachting voor de mensen die op die partij hadden gestemd. Met TREAT HER LIKE A LADY wilde ik een portret maken van iemand uit ‘mijn milieu’, weg van het stereotype beeld”

KUN JE DUIDEN WAT WAARGEBEURD IS EN WAT DE DRAMATISCHE VRIJHEDEN ZIJN?

“De arena, de hechte gezinsconstructie van Sandra met haar meiden, en vele details zijn autobiografisch. Dochter Harrie is in feite mijn alter ego. Net als zij ben ook ik opgegroeid in de Max Havelaar-flat aan de Amsterdamse ringweg A10. De scène waarin de vrachtwagen zijn lading broden verliest is, hebben we letterlijk zo meegemaakt. Mijn stiefvader sprong

heroïsch van het balkon om ze op te rapen. Alles begon met dat ene beeld, wat voor mij symbool stond voor de wonderlijke schoonheid in een lelijke leefomgeving, waarna ik het verhaal verder ben gaan optuigen met ware gebeurtenissen. Net als Sandra was ook mijn moeder een hardwerkende vrouw, met veel verschillende banen, soms met hulp van de staat en soms met zwarte schoonmaak adresjes om de rest van haar schamele inkomen bij elkaar te hosselen. Ook zij heeft de confrontatie met het onmenselijke systeem meegemaakt. Toch vond ik het belangrijk haar niet als slachtoffer neer te zetten. Sandra is, zoals mijn moeder, een levenslustige, optimistische en strijdbare vrouw die er niet onder te krijgen is en die laat zien dat menselijkheid altijd overwint.”

WELKE DRAMATISCHE VRIJHEDEN HEB JE HET VERHAAL MEEGEGEVEN?

“Sandra is een combinatie geworden van verschillende vrouwen om mij heen. Ik ben zelf ook moeder geworden tijdens het lange schrijfproces dus langzaam groeide ik van Harrie in Sandra. Mijn moeder moest elke cent omdraaien voor deze werd uitgegeven. Mijn Sandra is meer van het motto: geld moet rollen. Dat heb ik er een beetje van mezelf ingestopt. Helaas heb ik nog steeds een enorme studieschuld. Maar als ik weer eens wat geld heb na karige tijden, ga ik juist niet meteen al die naheffingen betalen. Dan gun ik mezelf of mijn zoon wat leuks. Dit komt vanuit het gevoel dat ik vind dat ik dat net zo verdien. En ongetwijfeld een tegenreactie op de lege keukenkastjes van vroeger. Zo heb ik Sandra ook gevormd: zij wil niet alleen óverleven, maar ook léven. Mensen die minder bedeelden bekritisieren omdat zij hun nagels laten doen, of hun pakje sigaretten kopen vind ik zeer kwalijk. Ook als je financieel kwetsbaar ben, heb je recht op iets voor jezelf. Dat is voor iedereen persoonlijk en daar mag niemand aankomen”

KUN JE DE TITEL VERKLAREN?

“Misschien moet ik eerst even vertellen dat de film aanvankelijk **DAAR GA JE** zou gaan heten. Dat zeggen veel Amsterdammers als ze met elkaar proosten. De scène waarin dat gebeurt zit niet meer in de film. Ook ontstond daar discussie over. Trekt deze titel de mensen wel de bioscoop binnen? En mocht de film straks naar het buitenland gaan, hoe vertaal je dat dan? **THERE YOU GO? TO LIFE?** Doordat hij vertaald zijn dubbele betekenis verliest, vond ik dat een beetje suf klinken. Uiteindelijk is het **TREAT HER LIKE A LADY** geworden, het nummer van de Cornelius Brothers & Sister Rose dat je hoort in een scène waarin Sandra zichzelf en haar dochters in een nagelsalon trakteert op een beauty-behandeling. Dat nummer vond ik ontzettend passend, omdat het voor mij gaat over waardigheid en respect. De titel is voor mij een moreel appel naar het systeem, naar de mannen in Sandra’s leven maar ook naar het ijssalon-meisje. En tegelijkertijd ook vanuit Sandra naar haar welpjes toe.”

NIENKE PLAS SPEELT DE HOOFDROL VAN SANDRA. WAAROM ZIJ?

“Naast het reguliere castingtraject met professionele acteurs zijn we ook gaan zoeken in de hoek van de influencers en YouTubers. Ik zocht naar een niet gespeelde Amsterdamse authenticiteit. Producent Frans van Gestel vertelde me dat zijn dochter fan is van vlogger Nienke Plas. Ik ben haar gaan bekijken en zag dat zij heel erg dicht bij ‘mijn Sandra’ kwam: positief, gevat en strijdbaar. En wat eveneens belangrijk was: ook Nienke is moeder, van drie kinderen. Dat is voelbaar. Voor mij is Nienke een actrice in hart en nieren. Zo toegewijd. Ook was ze fantastisch met de kinderen. We hebben een hele lange voorbereidingstijd samen gehad. Ook tijdens het draaien kwamen we regelmatig bij elkaar om samen te eten en te blijven praten. Na het lichtvoetige gedeelte van de film/draaiperiode zei ik: ‘Sandra moet als een leeuw zijn die constant voor haar welpjes vecht. En het systeem zit haar op de hielen. We gaan nu mentaal en fysiek de diepte in. Kun en durf je dat aan?’ Dat kon en durfde ze. Nienke heeft haar kwetsbaarste kanten getoond en daardoor een fantastische Sandra neergezet.”

WAT KUN JE VERTELLEN OVER DE CASTING VAN DE KINDEREN?

“De zoektocht naar Sandra’s oudste dochter Harrie was een lange. Ik wilde echt een ‘Amsterdammertje met accent’, maar dat was ongelooflijk moeilijk. We hebben overal *street casting* gedaan, ook in Purmerend en Almere. Uiteindelijk was daar Aimee Klaassenbos die op haar slippertjes auditie kwam doen. Haar enthousiasme, maar ook haar nuchterheid raakten me. Ik was meteen erg onder de indruk.”

“Voor de jongere Stella zocht ik een tweeling. Dit vanwege het aantal uren dat een kind op de set mag draaien. Stella is het alter ego van mijn jongere zusje, met Antilliaanse roots, dus het moesten ook nog eens halfbloedjes zijn. Na lang zoeken kwam het castingbureau met Kaylyn en Kiyana Smart: twee hele leuke, maar zeer verschillende meiden. De één was wat verlegen, de ander weer lekker extravert. Het was dan ook even puzzelen wie welke scène kon en mocht spelen. Maar uiteindelijk was dat juist een geschenk uit de hemel.”

JE HEBT DE FILM BIJNA HELEMAAL IN CHRONOLOGISCHE SCÈNEVOLGORDE GESCHOTEN. WAAROM?

“Vooral de laatste acte. Ik vind dat belangrijk voor de verhaalopbouw én fijn voor de acteurs. Zo kan iedereen in een logisch ritme toewerken naar de emoties die er aan het eind van de film uit moeten komen. Ik stond erop om die scènes als laatste te schieten, omdat de impact op iedereen en het verhaal dan het grootst is. Vooral met kinderen. Het werkt niet als ze op draaidag tien al verdriet en tranen uit de climax moet acteren. Alle personages moeten hun karakterontwikkeling echt ondergaan. En omdat we een lange draaiperiode hadden maakten we herinneringen samen. Daarbij had het ook een praktische reden. Aimee zat tijdens de opnames middenin haar puberteit. Je zag haar gedurende de draaiperiode fysiek en mentaal echt veranderen. Qua continuïteit hoefden we daar nu niets aan te corrigeren.”

DE FILM SPEELT ZICH AF IN AMSTERDAM, GEEN GEMAKKELIJKE STAD OM TE DRAAIEN...

“Vergunning-technisch en logistiek kan dat een uitdaging zijn, ja. Het is een wonder dat we voor de ‘broodscene’ een deel van de ringweg A10 hebben kunnen laten afzetten dankzij de mondige uitvoerend producenten. Maar ik móest hier gewoon filmen, omdat de hoofdstad een essentieel onderdeel is van het verhaal, mijn verhaal. Soms hielp het ook om voor bepaalde locaties aan de locatiehouders te vertellen wat het belang van deze film was. Daar zat bij vele Amsterdammers een herkenning in. Die deelde dezelfde mening als ik wat betreft de snelle verandering van de stad. Dat wilde ik ook laten zien, dat het authentieke Amsterdam aan het verdwijnen is. Ik stoor me vreselijk aan de arrogantie en het superioriteitsgevoel van de expats, provincialen en rijke ouders die er een huis voor hun kinderen kopen. De ‘havermelkelite’ zeg maar. Die zijn ook best aanwezig in de filmwereld, laten we eerlijk zijn. Tekenend was toen mij werd gevraagd of ik op de set vegetarische catering wilde. Dat wilde ik niet. Het overgrote deel van de street cast bestond uit Amsterdammers die heel moeilijk kunnen rondkomen. Daarom vond ik het belangrijk dat zij goed en lekker konden eten, dus ook vlees. “Choose your battles” zeiden ze eerst vanuit de productie. Nou, dit was er één. Omdat het heel erg te maken heeft met de thema’s van de film.”

ZELF BEN JE INMIDDELS VAN AMSTERDAM VERHUISD NAAR ZUID-FRANKRIJK...

“Klopt. Jaren geleden. Om hele persoonlijke redenen en mede door de eerdergenoemde tendensen woon ik nu in Marseille, één van de laatste grote Europese steden waarin de volkswijken nog midden in het centrum zitten. Maar tegelijkertijd is het om een bijna onverklaarbare mystieke reden dat ik me hier zo op mijn plek voel. Wellicht is dit wél gelinkt aan mijn culturele identiteit. Misschien omdat het iets wegheeft van de Chileense havenstad Valparaíso. Als ik in Marseille ben, denk ik: Ademen. Connectie. Thuis.”

WELKE FILMS EN/OF REGISSEURS HEBBEN JE GEÏNSPIREERD BIJ HET MAKEN VAN TREAT HER LIKE A LADY?

De referenties waren vreemd uiteenlopend. Een combinatie van de jaren '90 film *MERMAIDS* met de flamboyante Cher, Spike Lee's *DO THE RIGHT THING* en de lichtvoetige komedie *IERI, OGGI, DOMANI* uit 1963 van de Italiaanse regisseur Vittorio De Sica. Daarin speelt Sophia Loren de pittige Adelina, die in Napels illegaal sigaretten verkoopt. Samen met haar man, Marcello Mastroianni, raakt ze diep in de schulden, maar zolang ze zwanger is kan ze niet in de bak worden gegooit. Ze krijgt uiteindelijk zeven kinderen. Het thema wordt op een heerlijk luchtige manier verteld. Qua kleurgebruik zitten er veel referenties in naar musicals waaronder *LES PARAPLUIES DE CHERBOURG* van de Franse cineast Jacques Demy. Maar ook de fotografie van Martin Parr. Ondanks het sociaal-realistische thema moest mijn film ogen als een suikerspin. De vormgeving, kleding, make-up: alles moest er

vrolijk, zomers en poppy uit zou zien. Dat was het ook het uitgangspunt vanaf het eerste woord op papier; het milieu zoals ik hem ken. Het moest een kleurrijke film zijn, omdat dat precies is zoals ik armoede beleefd heb. De vitaliteit en energie, juist in moeilijke omstandigheden. Te vaak zien we de arbeidersklasse op een heel grijze en grauwe manier afgebeeld worden. Wat betreft de sfeer zitten er ook invloeden in van de telenovela's waarmee ik ben opgegroeid. Soapy dramaseries vol getroebleerde personages die een uitvergroting van hun eigen bestaan spelen. Zo heb ik ook Sandra de ster van haar eigen dramatische leven willen laten zijn. Ik noem *TREAT HER LIKE A LADY* dan ook wel een 'volksopera'.”

WAT WAS DE GROOTSTE UITDAGING TIJDENS HET DRAAIEN VAN DE FILM?

“Er waren veel uitdagingen. De eerste was het rondkrijgen van het budget. We hadden toch wel een stevig budget nodig voor de theatrale vormgeving, maar ook voor bijvoorbeeld de muziek in de film. Maar dan kregen we toch teruggekoppeld dat een sociaal drama niet zoveel geld behoeft. En dan duw je het thema dus weer in de wereld die ik juist anders wil laten zien. Uiteindelijk is dat gelukkig helemaal goed gekomen.”

“Ook het draaien met kinderen was spannend. Enerzijds word je beperkt door de arbeidsinspectie. Anderzijds zijn kinderen zeer energiek. Ze zijn soms net ongeleide projectielen die je goed in de gaten moet houden. We filmde tijdens een hittegolf waardoor Aimee op een dag bijna niet meer kon. Dan moet je zeggen: stoppen, morgen verder. Gelukkig hebben alle ouders en begeleiders mij daar enorm bij geholpen, ik ben ontzettend dankbaar voor hun vertrouwen.

MAAR DE ALLERGROOTSTE UITDAGING WAS OM DE VITALITEIT EN DE EMOTIONELE REIS VAN SANDRA TE BEHOUDEN BINNEN DE THEATRALE SUIKERSPIN-VORMGEVING.”

WELKE BOODSCHAP HOOP JE DAT DE BIOS-COOPBEZOEKER MEE NAAR HUIS NEEMT?

“Allereerst hoop ik dat de mensen met een warm gevoel de zaal uitlopen. Want *TREAT HER LIKE A LADY* is vooral een ode aan menselijkheid. Tegelijkertijd hoop ik dat mijn film meer discussie en minder polarisatie oplevert. Uit welk milieu je ook komt en wat je opvattingen ook zijn: praat met elkaar en luister naar elkaar. Je hoeft het niet met elkaar eens te zijn, maar toon wel respect voor andermans mening. In de film zegt Sandra: ‘Hoe kan het dat een statushouder sneller een huis krijgt dan een Amsterdammer die al twintig jaar op de wachtlijst staat?’ Aanvankelijk werd over dergelijke zinnetjes in het script gezegd: oei, moet je dat wel doen? Vanwege de politieke incorrectheid. Ja dus, want deze sentimenten leven in de Nederlandse samenleving. Je kunt ze niet zomaar onder het tapijt vegen, het is belangrijk daar aandacht aan te besteden.”

INTERVIEW MET HOOFDROLSPELER NIENKE PLAS (PURMEREND, 1986)

HOE IS TREAT HER LIKE A LADY OP JE PAD GEKOMEN?

“Regisseur Paloma Aguilera Valdebenito had haar oog op mij en mijn vlogs laten vallen. Ik kreeg een uitnodiging voor een auditie waar ik als hoofdpersonage Sandra een heftige scène met dochter Harrie en een scène met een medewerker van het meldpunt Veilig Thuis moest spelen. Ik moest echt een moeder zijn die als een leeuw voor haar welpjes strijdt. Tijdens de auditie dacht ik in een flits een blik in de ogen van Paloma te zien die zei: Ja, dit is wat ik wil. En dat klopte.”

WAT SPRAK JE AAN IN HET VERHAAL?

“Toen ik hoorde dat ik in deze film mocht spelen, stonden de tranen in mijn ogen. Omdat het verhaal van Sandra de realiteit is van sommige ouders. Natuurlijk zijn er mensen die onverstandige keuzes maken. Maar soms overkomt het leven je ook. Het is fijn dat Nederland een vangnet heeft voor mensen die hulp nodig hebben. Maar af en toe worden ouders in nood ook ontzettend tegengewerkt voordat ze worden geholpen en opgevangen. Dat is ook hoe het systeem hier werkt. En dat verhaal mag wel eens verteld worden.”

HEB JIJ ZELF ERVARING MET DE THEMATIEK VAN DE FILM?

“Enigszins. Mijn ouders gingen uit elkaar toen ik heel jong was, mijn moeder had ook zij allemaal parttime bijbaantjes om rond te kunnen komen. Voor ons shopte ze nieuwe kleren maar zelf kreeg zij vuilniszakken vol kleding van haar zus die zij dan wegdeed en wist dat mijn mama geen geld had voor eigen nieuwe kleren. Toch ben ik als kind nooit iets tekortgekomen. Ik weet nog goed dat een meisje uit mijn klas altijd dezelfde kleren droeg en een beetje muf rook. En bij een vriendinnetje thuis was tijdens kerst eens de stroom afgesloten. Pas later begreep ik dat dat kwam omdat er niet zoveel geld was. Toen dacht ik: O ja, dat kan dus ook.”

HOE HEB JE JE OP DE ROL VAN SANDRA VOORBEREID?

“Ik heb natuurlijk geen echte acteeropleiding gehad. Wel heb ik van mijn 8ste tot mijn 12de jaar op het Nederlands Kindertheater gezeten, een toneelschool in Purmerend, super schattig allemaal kleine kindjes die een eindmusical voor hun ouders mogen voordragen en zichzelf al op Broadway zien staan. Er komen trouwens best wat acteurs van dit kindertheater af. Nee, ik heb gewoon geluk gehad dat ik kansen heb gekregen om te auditeren. Soms kan je er zo ook komen. Wel hebben Paloma en ik heel veel uren samen gespendeerd met het doorlezen van de scènes.”

EN HOE HEB JE JE OP DE THEMATIEK VAN DE FILM GEPREPAREERD?

“Ik heb documentaires over de jeugdzorg bekeken en veel interviews gelezen met ouders die door omstandigheden hun huis en kinderen kwijtraakten. Ook de Toeslagenaffaire heb ik met meer dan gemiddelde interesse gevolgd. Puur om te begrijpen wat er in het hoofd van slachtoffers omgaat als hun gezin om wat voor reden dan ook uit de rails loopt. Natuurlijk is het goed dat organisaties als Veilig Thuis de kinderen weghalen als de thuissituatie schrijnend is. Maar ik hoor ook verhalen dat er kinderen worden weggehaald als er een paar rekeningen niet zijn betaald. Dan denk ik niet dat het belang van het kind voorop staat.”

HOE VERLIEP DE SAMENWERKING MET REGISSEUR PALOMA AGUILERA VALDEBENITO?

“Heel fijn. In aanloop naar de film zijn we veel samengekomen. Om elkaar te leren kennen, de scripts door te nemen, samen te eten. Ook nam zij haar eigen acteervaring mee in alle adviezen naar mij toe. Ik wil dit van je zien, ik wil dat van je voelen... Want er moesten nogal wat heftige en rauwe scènes

gespeeld worden. Dan is het belangrijk dat je kunt werken met iemand die je volledig vertrouwt. Ook haar omgang met de kinderen was geweldig. Ze stak veel tijd en energie in het op het gemak stellen van de meiden, zodat onze gezamenlijke scènes totaal niet onwennig waren. Dat zie je ook terug in de film. Een fijne samenwerking kortom, Paloma en ik zijn ook nog steeds goede vriendinnen. We sturen wekelijkse voice notes, als ze in NL is gaan we altijd samen eten. Ik weet wat er in haar leven speelt en zij in het mijne.”

WAS ER RUIMTE VOOR IDEEËN OF INPUT VAN JOUW KANT?

“TREAT HER LIKE A LADY is vooral het verhaal van Paloma. Maar heel soms droeg ik kleine suggesties of veranderingen in de zinsopbouw aan. Er is een scène waarin Harrie op straat spuugt als zij op mij staat te wachten. Dan loop ik op haar af en zeg: ‘Doe eens normaal, idioot!’ Dat zeg ik namelijk ook wel eens tegen mijn zoontje als hij iets stouts doet. En ik vond Sandra ook wel het type die dat zou kunnen zeggen. Niet keihard schelden, maar wel even rauw uit de hoek komen. Natuurlijk besprak ik dat met Paloma, maar ze liet me daarin ook vrij. Tijdens één van de eerste viewings wist ik precies welke eigen input de film had gehaald.”

WAT IS HET GROOTSTE VERSCHIL TUSSEN DEZE FILM EN JE EERDERE ACTEERWERK?

“De intensiteit. Hiervoor heb ik voornamelijk bijrollen gehad in films als F*CK DE LIEFDE en JUST SAY YES. Daarin speelde ik vooral mezelf: Nienke Plas, de jolige meid met de gevatte opmerkingen. Die personages stonden zo dicht bij mij dat ik er minder energie in hoefde te leggen. TREAT HER LIKE A LADY daarentegen is mijn eerste grote rol in een serieus drama. Ik zat in bijna elke scène. Zodoende had ik niet alleen

lange draaidagen, ook moest ik continu denken als Sandra. Aan de ene kant was dat fijn, omdat ik zo voortdurend in dezelfde focus kon blijven. En is dit zeker voor mij persoonlijk de meest intense rol die ik tot nu toe heb gespeeld.”

WAT WAS VOOR JOU DE GROOTSTE UITDAGING TIJDENS HET DRAAIEN VAN DE FILM?

“Het opnemen van de emotionele scènes met de meisjes. Je vraagt op die momenten namelijk best veel van die kinderen. Als Sandra moest ik bijvoorbeeld een paar keer flink tekeergaan tegen Harrie. Dan zei ik tegen haar vertolkster Aimee Klaassenbos dat ik haar even stevig bij d'r arm moest pakken. Maar als dat vier of vijf keer over moet, kan zo'n meisje misschien ook denken: ‘O, je grijpt me nu alweer beet, ben je echt boos op me?’ Maar gelukkig was alles van tevoren goed doorgesproken met een geweldige kinderbegeleider en vertrouwenspersoon. Die zorgden dat alle kinderen goed aten, dronken en konden rusten of ontspannen in een fijne ruimte met speelgoed, muziek en filmpjes. Als iemand ergens mee zat of niet lekker was, konden ze altijd bij hen terecht.”

WAT HOOP JE DAT DE BEZOEKERS VAN TREAT HER LIKE A LADY MEE NAAR HUIS NEMEN?

“Dat we beseffen dat er ook veel gezinnen zijn die het niet breed hebben of een modaal inkomen hebben. En dat we ons niet van hen moeten afwenden. Mensen met minder geld die in bepaalde buurten wonen, worden al gauw in hokjes geplaatst. En dat is niet terecht. Het zou mooi zijn als we meer konden delen. Als een jarig kindje haar klas niet kan trakteren omdat ze het thuis niet veel hebben, kunnen andere ouders misschien een beetje bijspringen. Er hoeft niet meteen massaal geld ingezameld te worden. Maar als iedereen wat extra geeft op de plekken waar het nodig is, kun je al veel kinderen en gezinnen blij maken.”

PALOMA AGUILERA VALDEBENITO

SCENARIO EN REGIE

Paloma (1982) studeerde in 2004 af aan de theaterschool Acting International in Parijs en aan de Nederlandse Film-academie met een diploma Regie. Ze is een veelzijdig talent: ze schrijft, regisseert en acteert.

Haar film **BLIJF BIJ ME, WEG**, waarvoor ze niet alleen de regie, maar ook het scenario schreef, won meerdere prijzen, waaronder de Grand Prix du Jury Films d'Écoles Européens en de Primer Premio (Beste Internationale Korte Film). De films werden ook genomineerd voor de EFA European Film Awards.

Ze schreef en regisseerde de one-night-standfilm **ENTRE NOSOTROS**, die de Zilveren FIPA won op het Internationale Filmfestival van Biarritz en genomineerd werd voor zowel de Debut Award op het Nederlands Filmfestival in Utrecht als de Zilveren Krulstaart.

Als actrice verscheen ze in diverse televisieseries en films, waaronder **LOFT**, **BERNHARD**, **BERNHARD SCHAVUIT VAN ORANJE**, **A'DAM – E.V.A.** en **VAN GOD LOS: BABYSHOWER**. Ze speelde ook de hoofdrol in de speelfilm **MY FOOLISH HEART**.

Voor haar debuutfilm **OUT OF LOVE** werd ze genomineerd voor een Gouden Kalf voor Beste Scenario. Haar nieuwe film **TREAT HER LIKE A LADY** ging in première op het International Filmfestival van Rotterdam.

TOPKAPI SERIES

PRODUCENT

Het in Amsterdam gevestigde Topkapi Films en Topkapi Series worden geleid door Frans van Gestel, Laurette Schillings en Maudy van Bree. Met meer dan twintig jaar ervaring in het (co)produceren voor de Nederlandse en internationale markt, ligt het zwaartepunt voor Topkapi Films en Topkapi Series bij een zorgvuldige ontwikkeling en het streven naar een langdurige en intensieve samenwerking met schrijvers en regisseurs. Recent titels zijn o.a. de series **ETTY** (wereldpremière Filmfestival van Venetië), **ELIXER**, **BODEM**, **SANTOS** en **DE DROOM VAN DE JEUGD** en de films **HAPPY ENDING**, **PIECE OF MY HEART** en **GOODBYE STRANGER**. Tevens was Topkapi coproducent van o.a. de Academy Award®-winnaar **ANOTHER ROUND** (**DRUK**), en **CLOSE** (Academy Award®-nominatie en winnaar van de Grand Prix tijdens het Filmfestival van Cannes).

MENUETTO

COPRODUCENT BELGIË

Menuetto is een onafhankelijk Belgisch film- en tv-productiebedrijf, gespecialiseerd in auteur gedreven fictie en documentaires met mainstreampotentieel.

Menuetto werd in 2017 opgericht door Hans Everaert, voorheen zakelijk directeur van het Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF) en algemeen directeur van Menuet (productiebedrijf van **GIRL**, **THE BROKEN CIRCLE BREAKDOWN**, **THE MISFORTUNATES** etc.). Menuetto zet de knowhow en het netwerk van Menuet voort in een nieuwe structuur. In 2021 won Menuetto de Audacity Prize op het filmfestival van Cannes (**Un Certain Regard**) met **LA CIVIL** en werden het door het Amerikaanse vakblad *Variety* genomineerd als een van hun 'Ten Producers to Watch' wereldwijd. In 2022 won **THE EIGHT MOUNTAINS** de Jury Prize op het filmfestival van Cannes (officiële competitie) en werd **THE FRUIT TREE** geselecteerd voor het filmfestival van Venetië (**Orizzonti**). In 2023 was het WO II-drama **WIL** de best scorende Belgische film aan de kassa en werd in 2024 wereldwijd uitgebracht op Netflix. Recent producties zijn o.a. de films **HEYSEL 85** (Berlinale Special Gala), **DE TERUGREIS** (Gouden Kalf Beste Speelfilm) en de tv-serie **ELIXER**.

Treat HER LIKE A Lady

TOPKAPI FILMS

PRESENTEERT IN COPRODUCTIE MET NTR EN MENUETTO
"TREAT HER LIKE A LADY"

NIENKE PLAS AIMEE KLAASENBOS KAYLYN SMART KIYANA SMART CLAUDE MUSUNGAYI LUCINDA SEDOC
CASTING REBECCA VAN UNEN NATHALIE CRUM JUUL BOVENBERG MADELIEF BLANKEN SHIRA HALEVI DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY EMO WEEMHOFFNSC
PRODUCTION DESIGN PHILIPPE BERTIN MONTAGE MATTHIEU TAPONIER KOSTUUMONTWERP VALERIE LE ROY TINE VERBEURGT
MAKE UP & HAAR MARJON HOOGENDOORN BRIGITTE PLEIJZIER PRODUCTION SOUND MIXER KOOS VAN DER VAART
SUPERVISING SOUND EDITOR MICHEL SCHÖPPING MUZIEK KAVEH VARES UITVOEREND PRODUCENT JENNIFER JONES
COPRODUCENTEN HANS EVERAERT MARINA BLOK SCENARIO PALOMA AGUILERA VALDEBENITO PRODUCENTEN FRANS VAN GESTEL
LAURETTE SCHILLINGS SEBASTIAN KORTEWEG ARNOLD HESLENFELD REGIE PALOMA AGUILERA VALDEBENITO

MET STEUN VAN HET NEDERLANDS FILMFONDS EN DE NETHERLANDS FILM PRODUCTION INCENTIVE GESTEUND DOOR HET VLAAMS AUDIOVISUEEL FONDS (VAF), COBO,
BNP PARIBAS FORTIS FILM FINANCE WITH THE SUPPORT OF THE CREATIVE EUROPE PROGRAMME-MEDIA OF THE EUROPEAN UNION

TOPKAPI

MENUETTO

ntr:

DE FILM
FONDS

DE FILM
INCENTIVE

VAF

COBO

FL
FILM

DE VLAAMSE
MEDIA

EUROPEAN
COMMISSION

cinéart